



ȘTEFAN CARAMAN

Superstar

File de poveste



HERG BENET
PUBLISHERS



≈ 1 ≈

VILI CĂLCA APĂSAT PE ACCELERAȚIE...

Autobuzul împingea din greu prin noapte, lăsând în urmă un val gros de praf. Călare pe val, Ileana flutura o batistă de culoare roz. Odată cu batista, flutura și fustița scurtă, lăsând la vedere pulpele goale și o pereche de chiloței la fel de roz. Chiloțelei erau cu model. Flutura și bretonul, fluturau și umerii din cauza plânsului, Ileana se flutura toată în lumina tot mai pală a farurilor din spatele autobuzului. Mașina se îndepărta insensibil. În spatele norului, domnul Primar călărea o bicicletă. Privea fix spre Ileana și striga. Claxona și striga. În plus, flutura și el ceva, probabil pumnul. Apoi urmă curba, iar imaginea din oglinda retrovizoare dispăru.

Dar până la aceasta.

Vili călca apăsat pe accelerație. Autobuzul împingea din greu prin lumina dimineții, lăsând în urmă un val gros de praf. În față se deschidea ulița principală a localității Nicolae Bălcescu. Actorii priveau pe geam plictisiți. Sau mai degrabă nemulțumiți.



„God!“, exclamă unul.

„Da?“, răspunse God.

„Nu, nu am vrut să spun așa, am vrut să spun Dumnezeu!“, corectă actorul. „Numai aici n-am mai ajuns“, continuă cu o voce joasă.

„Mergem oriunde arta ne trimite“, rosti God ușor afectat.

„Mergem oriunde spui tu“, mormăi una din actrițe.

„Mergem oriunde suntem plătiți“, mai spuse acesta, privind-o rece.

„Mergem oriunde“, se auzi din spate, „De aia ne-am adunat, ca să mergem; să mergem și să tot mergem; apoi iar să mergem până să ne oprim un pic, să calculăm unde să mergem mai departe; apoi, ghici ce, mergem din nou, și iar mergem...“, izbucniră cu toții în râs.

„Grasule, dau o bere când parcăm“, spuse God întinzându-se.

„Berea de la șefu' e ca ploaia în Sahara: o dată la 100 de ani și în general degeaba.“ Vocea din spate nu era vizibilă pentru că stătea întinsă pe ultimul rând de scaune. Desigur, toți din mașină știau cine e. Noi, cei din afară, nu.

„Dar ce vrei să spui?“, întrebă fals suspicios God.

„Aaaa... vreau să spun că... mergem și iarăși mergem...“, râseră din nou cu toții. Dar nu erau neapărat fericiți.

În total erau șase. Cu Vili, șapte. Mergeau așa

prin țară de mai puțin de un an. Încropiseră un repertoriu din fugă, se opreau oriunde erau primiți și lăseau mereu pentru mai târziu promisiunile de la început. Pentru că era prea devreme. Întotdeauna e prea devreme ca să te ții de o promisiune. La început, fiecare știa cum îi cheamă pe ceilalți. Însă, cu timpul, uitară. Preferau să se strige pe numele personajului pe care urma să-l joace data următoare. Dacă jucau Pinocchio, atunci bătrânul Gepetto i se adresa actriței care juca în rolul zânei azurii chiar așa: „zână dragă” sau „azurico”. Iar actriței care juca Vulpea i se adresau cu toții chiar așa: „coană vulpe”. La început li se păru amuzant, apoi uitară. Repede. Pentru că uitarea e mai puțin decât o chestiune de timp, e doar măsura în care nu-ți mai amintești ce ai vrut după ce rostești „A, uitarea e o chestiune de timp.”

Azi încă nu știau ce vor juca, nu erau hotărâți. Așa că evitau să se strige pe vreun nume. Se priveau în ochi și își vorbeau. Foarte rar își spuneau așa, „anonimule” sau „anonimo”, dar numai în glumă și doar când sărbătoreau un succes, imediat după reprezentație. Altfel, spune-i unui actor că e anonim, apoi mori.

Vili parcă în fața Primăriei, după un viraj larg și două manevre nereușite cu spatele. Autobuzul scoase un ultim oftat, apoi tăcu. Actorii se ridicară în picioare unul câte unul, și tot unul câte unul coborâră.

„Hei, dar bine ați venit în urbea noastră”, se auzi o voce din ușa clădirii de două niveluri. Era cea

mai impunătoare din sat, se vedea că este nouă. Iar domnul din față arăta exact ca Primăria lui: înalt, solid, îmbrăcat cu haine noi, dar lipsite de gust. În buzunarul din dreapta al pantalonului se putea vedea conturul unui telefon mobil din acela mare și scump, la care de obicei vorbești prost, pentru că rămâne mereu fără baterie. Era însă un device cu un design deosebit. În plus, toți primarii din județ aveau câte o drăcie din asta, nu putea face notă discordantă.

„Bine v-am găsit“, răspunse God, apropiindu-se și întinzând mâna pentru salut.

„Bănuiesc că dumneavoastră sunteți domnul Primar, nu?“ Domnul strânse mâna întinsă cu fermitate.

„Da, eu sunt împăratul acestui mic regat.“ Își însoți afirmația cu un gest larg, acoperind cu brațul întins un orizont imaginar. Pe deasupra brațului se putea observa primul rând de case. Dedesubtul lui se vedea mâneca albă a cămășii pe care se lățea o pată neregulată de sudoare. Una dintre actrițe izbucni în râs, apoi, cu precauție, transformă rafala într-o tuse seacă.

„Mă scuzați, am o mică alergie, nu e nimic serios.“

„Mă bucur să vă cunosc“, continuă imperturbabil God. „Frumos loc, sunteți înconjurat de o natură generoasă.“ Vorbea sec, precum un voiceover de la radio. Învățase că oamenii simpli cu funcție sunt

sensibili la complimente. Erau precum împărații unor mici regate. „Și livada aceea de la intrare e minunată.“

„E livada mea!“, exclamă mândru domnul Primar.

„L-am atins!“, își spuse în gând God.

„Dar poștiți, nu stați în căldură, poștiți la răcoare. Am pregătit o mică atenție, ca pentru după drum“, îi îndemnă mioros.

Grupul de actori păși în primărie după capul ei. Unul dintre ei se împiedică de o bicicletă, care căzu cu zgomot în holul mare al clădirii. Domnul Primar o ridică nemulțumit.

„Mai încet, oameni buni, e om și ea...“

Oamenii buni ridicară din umeri și-l urmară mai departe și când urcă scările până în dreptul unei uși, pe care imediat o deschise larg, invitându-i să-i treacă pragul. Înăuntru, o femeie în halat albastru aranja ce mai era de aranjat. De fapt nu mai era nimic de aranjat, dar își dorea foarte mult să vadă și ea o dată în viață niște artiști în carne și oase. Artiștii intrară așadar în carne și oase. Femeia îi salută frecându-și palmele de pulpanele halatului și, la un semn discret al edilului, dispăru fără urmă. În salonul imens se afla o masă lungă, aranjată frumos, pe tabla careia erau înșirate... ei, dar ce nu se găsea pe tabla mesei de la etajul doi al Primăriei din Nicolae Bălcescu! Friptură de iepure de casă, găină rasol cu mujdei de usturoi, rață pe varză călită, plăcintă de



≈ 4 ≈

ULISE STĂTEA REZEMAT DE UN ȘEZLONG PE PLAJA MURDARĂ DE LA SULINA...

Urmărea curios muchia valurilor care se spărgeau puțin mai în față de piciorul lui desculț.

„În medie, un val din opt e mai lung, e cel care-mi udă unghiile“, îi spuse cu glas repezit lui Vili șoferul. Acesta se străduia să lege de manivela autobuzului o eșarfă soioasă în chip de steag.

„E numai pentru că nu ți le tai prea des“, îi replică din vârful buzelor. Apoi râse. Ulise se prefăcu neatent și își continuă studiul, din lipsă de altceva. Era roșu tot, îl ustura pielea, dar continua să se expună descoperit. Nu vedea marea prea des.

Se aflau acolo de câteva zile, jucaseră pentru copii un spectacol cu clowni, pe o scenă improvizată lângă bazinul mic. Aruncau pe sus tot felul de obiecte pe care, uneori, reușeau să le prindă. Atunci când ratau, strigau și râdeau ușor isteric, așa cum râd clownii marilor circuri. Copiii râdeau și ei, fermecați de scenariu.



Rateurile sunt vesele dacă nu le pui prea mult la suflet.

Apoi pentru adulți aduseseră povești din vechile legende ale Olimpului. Jucaseră muncile lui Heracles, fuga din Infern a lui Hefaistos... jucaseră până și războiul cu titanii, deși în lipsă de personal fuseseră nevoiți să înlocuiască giganții cu costume atârinate de umerase înalte din stuf. Costumele erau dintr-un vechi și abandonat *Hamlet*, dar cum la Sulina perioadele istorice se întâlnesc într-una singură, nimeni nu se trezi nemulțumit. Mai aveau un spectacol, seara, iar a doua zi dis de dimineață burta adâncă a autobuzului avea să îi înghită și să îi ducă departe, atât de departe, încât nimeni din vechiul oraș nu avea să-și mai amintească vreodată de ciudații lui vizitatori.

Ulise se ridică în picioare și scrută marea cu mâna streășină. I se părea imensă.

„Mi se pare imensă“, spuse cu glas tare.

„Pentru că e imensă“, îi spuse Vili. Steagul era gata și șoferul îl flutura bucurându-se ca un copil. „Ce zici, dacă am fi naufragiați pe o insulă pustie, ne-ar vedea cineva?“

„La ce bun“, replică stins Ulise.

„Ca să ne salveze, Ulise. Tu nu simți niciodată nevoia să fii salvat? Măcar așa, formal, cât să ai senzația că îi pasă cuiva de tine...“

„Poate, uneori, dar atunci când salvezi pe cineva s-ar putea să te alegi cu o pacoste.“



„Hm, de ce spui asta?”

„Pentru că a salva pe cineva nu înseamnă să îl vindeci. Amâni doar un deznodământ implacabil.”

„Filosofie de doi bani”, protestă Vili. „Dacă salvezi pe cineva, înseamnă că l-ai salvat și gata. Îți pupă mâinile și pleacă la ale lui. Mie mi se pare simplu.”

„Mie mi se pare complicat... mai simplu ar fi să iasă din adâncuri o sirenă, să îmi zâmbescă trist și să-mi spună în limba engleză: « hi ».”

Ulise lăasă mâna jos, iar în același timp apa mării se retrase câțiva metri, apoi se desfăcu în două jumătăți inegale și din adâncul ei se ridică o sirenă.

„Hi”, spuse aceasta cu un aer trist, apoi adăugă: „Nu mi-a plăcut niciodată limba asta, cum o pot vorbi unii...”

Era înaltă ca o femeie tânără din sudul Italiei și ușor corpolentă. Avea un păr lung, roșcat, de firele căruia atârnavă specii de scoici mici, nemaivăzute vreodată. La gât purta o salbă din perle, iar la picioare... E adevărat, nu avea picioare, ci o imensă și elegantă coadă de pește. Cât despre sâni... E nevoie de o poveste separată, scrisă și rescrisă de nenumărate ori, așa cum au parte rarele și tulburătoare întâmplări ale lumii. Pentru că sâni sirenei erau tulburători precum rarele întâmplări ale lumii.

Ulise o privea calm, dar numai pentru că nu îi venea să creadă. Se gândea că stătuse prea mult în soare și că asta îi mai lipsea acum, o insolație. Vili flutura în continuare steagul. De fapt, mâinile lui



Încețate pe țeava fierbinte se agitau străine de restul corpului, intrat într-un straniu proces de disoluție. Sirena se apropie de cei doi și îi privi îndeaproape. Apoi le zâmbi. Apoi se strâmbă la ei într-un mod caraghios, dar simpatic. Apoi ridică mâna dreaptă și atinse cu vârful degetelor fruntea lui Ulise. Pe Vili îl ignoră.

„Așadar, Ulise, ne întâlnim din nou.“ Îl privea curioasă, ușor amuzată. „Nu spui nimic?“ Ulise nu spunea nimic. Apa îl uda la picioare, vântul îi înfiora pielea arsă, iar din când în când faldurile steagului lui Vili îi acopereau ochii. Dădu instinctiv din mână.

„Vrei să termini cu cârpa aia odată?! Nu vezi, suntem în fața unei minuni...“

Ca printr-o altă minune, Vili se opri și lăsa steagul improvizat jos. „Dacă nu eram eu...“, protestă, dar fără putere. Apoi adăugă: „Și acum? Ce facem cu ea?“.

Sirena izbucni în râs. „Nu trebuie să faceți nimic, am venit de bunăvoie.“

Vili o privi intrigat. Ridică un deget spre cer și strigă: „Sirenele nu vin niciodată de bunăvoie“. Lăsa mâna imediat jos, ușor încurcat. „Eu plec de aici...“ Vili plecă.

După douăzeci de pași, se opri și se întoarse. Văzu un bărbat confuz în fața unui pește de dimensiuni mari. Se șterse la ochi. Privi din nou. De data aceasta văzu o femeie în fața unui pește care purta barbă. Se șterse din nou la ochi. Văzu doi pești de